

ליקוטים נפלאים פרשת נצבים

כתב רבינו החיד"א (בשם הרב יהוסף קונקי ז"ל) יש ללמוד מהכתוב על דרך דרש כהסבר לדברי חז"ל במדרש שאמרו לא נכתב בתורה שכרן של המצוות למעט כיבוד אב ואם שהיא חמורה, ומצות שילוח הקן שהיא קלה. ובשתיהן נאמר, "למען ייטב לך והארכת ימים".

וזהו שאמר הכתוב, "הנסתרות לה' אלוקינו", כי הוא יודע שכרן של מצוות. "והנגלות לנו ולבנינו", אולם גילו לנו מתן שכרן של שתי מצוות, האחת, נוגעת לנו, שהיא מצוות שילוח הקן, והאחרת לבנינו, שהיא מצוות כיבוד אב ואם, ושתייהן, הקלה שבקלות והחמורה שבחמורות עלינו לקיים בשלימות.

והטעם לכך מפורש אף הוא בדברי הפסוק "לעשות את כל דברי התורה הזאת", למען נעשה את כל המצוות ואל נבחר לנו את המצוות שמתן שכרן מרובה כי איננו יודעים מה שכרם של מצוות בעולם הבא ולפי הדוגמא שלנו רואים שמצווה קלה כמו שילוח הקן יש לה את אותו שכר כמו מצווה קשה ככיבוד אב ואם לכן עלינו לדקדק בכל המצוות שלא יהיה האדם סוחר גרוע ויצא מופסד ומתוך לא לשמה יבוא לשמה.

"ושבת עד ה' אלוקיך" (ל, ב)

אימתי ידע אדם שתשובתו הועילה, וכי עלה בידו לשוב עד ה' אלוקיו?

את התשובה לכך נוכל ללמוד מתשובתו של רבי אי"ל שטיינמן ז"ל ליהודי שהגיע לפניו, שפך את לבו על עוונות רבים וכבדים שעשה וביקש דרך תיקון ותשובה. הרב שטיינמן פרט באזניו את דרכי התשובה בארוכה.

לאחר ששמע את הדברים בכובד ראש שאל היהודי: אם אעשה כל זאת, האם יש סיכוי שאוכל לראות את ה'ענין' כ'סגור'?

החזיר לו הרב בשאלה: "האם פעם קרה לך שאבדת סכום כסף משמעותי של אלף שקל, או לפחות חמש מאות שקל?" האיש אישר בניע ראש, והרב המשיך: "כשאתה נזכר בזה,

"פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה" (כט, יז) הר"ת של ש'ורש פ'ורה ר'אש ו'לענה הוא: שופר. ובא לרמוז שתקיעות השופר יש בכוחם לעורר את האדם לתשובה, ועוקרים ממנו את השורש פורה ראש ולענה שטבועים בו.

"והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה" (כט, יח)

איך אפשר להבין שאדם שומע את כל "דברי האלה הזאת", הכוללים תשעים ושמונה קללות מפי משה רבינו, ועדיין עומד הוא במריו, ובשרירות ליבו טוען שלא יקרה לו מאומה ושלום יהיה לו? מותרץ ה"תכלת מרדכי" שאדם כזה אינו מכחיש שהוא באמת, אינו מתנהג כשורה, אבל הוא טוען שיש לו דרך לפטור את עצמו מעונש, וזאת על ידי נתינת צדקה שתכפר לו על עוונותיו.

זה שאומר הכתוב: "והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי", על אף ש"בשרירות לבי אלך" וזאת באמצעות "ספות הרוה את הצמאה" - אתן לעניים שבעולם, המשולים לצמאים, כסף, ועל ידי כך 'ארוה' את 'צמאונם', ואצליח לשחד, כביכול, את בורא העולם. בענין זה אומר ה'עולם': 'והתברך בלבבו' - אותו אדם מתפאר בלב הטוב שיש לו, אמנם הוא מחלל שבת ר"ל, אך אי אפשר להתעלם מהשיק המכובד שהוא תורם. אולם, הקב"ה לא יקבל זאת, כפי שנאמר בהמשך: "לא יאבה ה' סלוח לו" (שם יט).

שבת ר"ל, אך אי אפשר להתעלם מהשיק המכובד שהוא תורם. אולם, הקב"ה לא יקבל זאת, כפי שנאמר בהמשך: "לא יאבה ה' סלוח לו" (שם יט).

"הנסתרות לה' אלוקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת" (כט, כח)

לע"נ
הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

הנה לא ינום ולא יישן!

האדם צריך לחיות את הסכנה שהוא יכול ליפול בכל שניה ובכל רגע. **וברגע שאדם מכיר את הסכנה, שוב אינו מזלזל בשמירה**, כי יודע שברגע שלא יהיה עירני - הוא עלול ליפול!

רואים אצל אנשים שיש להם כסף מיותר בחשבון הבנק שלהם. הם לא מפחדים לאחר ללימודים או לעבודה, כי מה הם העשרה שקלים שהא יפסיד, לעומת הכסף הגדול שיש לו בבנק...

אבל כשמגיעים אליו זמנים דחוקים יותר, והוא רואה שכל שקל חשוב לו, הוא כבר לא יסכים לאחר, אלא יעשה כל מאמץ שיידרש כדי שלא לאחר.

ככל שנהיה עירניים לסכנה שטמונה בגוף שלנו שמושך לחיצוניות, כך נשתדל יותר לעשות כל מאמץ כדי לא לפספס את החיים האמיתיים שלנו...

(וקודות של אור - ספינקא)

ליקוטים נפלאים פרשת נצבים

אתה אוכל כדי לעבוד את ה'. צריך גם לשלם עבור זה ולכן צריך גם לעבוד, אבל כל זה בשביל עבודת ה'!
"ספר המלך" מביא בשם "ספר החסידים": כל רגע ורגע, אם לבן אדם מזדמן איסור או ספק איסור והוא פורש, הוא מקיים את מצוות העשה של "ובחרת בחיים".

משמעות המצווה הזאת היא גם כפשוטו, לרצות לחיות. מצווה על בן אדם לרצות לחיות. מסופר על הרב הצדיק רבי אברהם מרדכי, בנו של החידושי הרי"ם. בצעירותו הוא חלה מאוד ועמד למות. החידושי הרי"ם ניגש אליו ולחש לו באוזן: תדע שמצווה על האדם שירצה לחיות בעולם. ויש דעה בין המחברים שזו המצווה "ובחרת בחיים". ואני מקוה שתרצה לחיות ותתרפא ותוליד בן זכר. לשמע דברים אלו התאמץ רבי אברהם מרדכי והתיישב על מיטתו ואמר: רבש"ע, תן לי במתנה עוד שנות חיים, ותזכני להוליד בן זכר ואקרא את שמו יהודה ואקיים מה שנאמר (בראשית כט, לה): "הפעם אודה את ה'". ה' יתברך הקים אותי מחוליו, ובאותה שנה נולד לו בן הוא האדמו"ר מגור הגאון רבי יהודה ליב בעל מחבר ספר "שפת אמת".

מוסיף "עבד המלך": טוב לומר לפעמים: רבש"ע, אני רוצה לחיות ולהיות בריא ושלם, כדי שאוכל לעשות רצונך, ללמוד תורתך ולקיים כל מצוותיך, בשלמות בלי שום מונע. הוא אומר: בעשרת ימי תשובה אנו אומרים: "זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים, וחותרנו בספר החיים, למענך אלוקים חיים" אנו מקיימים את מצוות העשה של "ובחרת בחיים".
עוד: אם אדם שומר על עצמו לא ללכת במקום סכנה, מקיים מצוות עשה של "ובחרת בחיים".
כל רגע שאדם שומר על בריאותו, הוא מקיים "ובחרת בחיים".

"לאהבה את ה' אלוקיך לשמוע בקולו ולדבקה בו..." (ל, כ)

שלא יאמר אדם: אקרא (אלמד מקרא) שיקראוני חכם; אשנה (אלמד משנה) שיקראוני רבי; אשנן (אחזור הרבה על תלמודי) שאהיה זקן (ראש ישיבה) ואשב בישיבה; אלא למד מאהבה, וסוף הכבוד לבוא!

רבי אלעזר ברבי צדוק אומר: עשה דברים לשם פעלים (לשם ה') ודבר בהם לשמם (למד תורה לשמה). אל תעשה עטרה (אל תעשה את דברי התורה ככתר) להתהדר בהם, ואל תעשה קרדום להיות עודר בו (ואל תשתמש בתורה שלמדת לשם פרנסה). והרי זה קל-וחומר: ומה בלשאצר (מלך בבל), שלא נשתמש אלא בכלי קודש (בכלי בית-המקדש) שנעשו כלי חוץ (לאחר שנתחללו בידי הגויים) - נעקר מן העולם; המשתמש בכתרה של תורה, שהוא חי וקיים לעולם - על אחת כמה וכמה! (כל-שכן שענשו גדול). (נדרים סב)

וכי אפשר להדבק בשכינה? אלא כל המשיא בתו לתלמיד-חכם, והעושה פרקמטיא (מסחר) לתלמיד-חכמים, והמהנה תלמיד-חכמים מנכסיו - מעלה עליו הכתוב (מחשיבה לו התורה) כאילו מדבק (מתחבר ומתקשר) לשכינה. (כתובות קיא)

אתה חש איזו צביטה בלב, נכון? אם את אותה תחושה, לכל הפחות תרגיש, כשתיזכר בעבירה שבצעת, או אז יש סיכוי שתשובתך הועילה". (ומתוק האור)

"ושבת עד ה' אלוקיך... בכל לבבך ובכל נפשך" (ל, ב)

ולא נאמר "ובכל מאדך (שדרשו חז"ל בכל מזונך)", כי כוונת הכתוב לאחרית הימים, ועל אותה שעה אמרו חז"ל (סנהדרין צו) "אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס. (שער בת רבים)

"ומל ה' אלוקיך את לבבך ואת לבב זרעך" (ל, ו)

בפרשת עקב (י, טז) נאמר: "ומלתם את ערלת לבבכם" - היינו, שעל האדם עצמו מוטל לעשות זאת, ואילו כאן נאמר שהשם יתברך יעשה זאת?

ברם, ההתחלה אמנם מוטלת על האדם, שצריך הוא להסיר את ה"ערלה" האוטמת את לבו, למען יהא ראוי לקלוט בקרבו את דבר-השם, ולכן נאמר שם: "ערלת לבבכם" אולם שהלב גופו ישתנה לחלוטין ויהפך מרע לטוב, דבר זה אינו נתון בידי האדם כי אם זקוק הוא לעזרת השם יתברך, ולכן נאמר כאן: "ומל ה' את לבבך" ולא "את ערלת לבבך"..." (בשם הרבי מקוצק צ"ל)

"לא בשמים היא... ולא מעבר לים היא... כי קרוב אליך הדבר מאד בפין ובלבבך לעשותו" (ל, יב-יד)

הצדיק רבי יצחק מאיר מגור, בעל "חידושי הרי"ם", היה אומר: אדם מישראל המבקש לדבוק בתורה בלב שלם, ואפילו היתה התורה "בשמים" או "מעבר לים", היה מוכן לילך אחריה כדי להשיגה - אליו התורה קרובה מאוד, והוא זוכה בסייעתא דשמיא לעמוד על כל צפונותיה סודותיה.

"ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך" (ל, יט)

"ובחרת בחיים למען תחיה" ודאי שאם בוחרים בחיים אז חיים! אומר ה"תכלת מרדכי": יש הרבה אנשים בעולם שאם תשאל אותם מדוע הם עובדים, גידו כדי שיהיה להם מה לאכול. ולמה הוא אוכל? כדי שיהיה לו כוח לעבוד, ולמה הוא עובד וכו'... מסתובב במעגל כל חייו. אוכל כדי לעבוד ועובד כדי לאכול... תשאל אותו למה אתה חי? חי לעבוד ולאכול. החיים עצמם אינם סיבה עבורו על זה נאמר (תהילים יב, ט): "סביב רשעים יתהלכון" אבל התורה אומרת: "ובחרת בחיים" איזה חיים? חיים של "למען תחיה" חיים שהם הגוף והמטרה, של עבודת ה'. אתה חי לא על מנת לאכול, ואתה לא אוכל כדי לעבוד.

סיפורים נפלאים פרשת נצבים

"ושבת עד ה' אלוקיך" (ל, ב)

מסופר על הגה"ק רבי ישראל מסלנט ז"ע, שהביא פעם את מנעליו לסנדלר כדי לתקנם. השעה הייתה שעת בין הערביים והסנדלר ישב ועבד לאור נר קטן שעמד לדעוך. הצטער רבי ישראל על שהוא מכביד על הסנדלר וביקש ליטול את מנעליו ולחזור בפעם אחרת. אמר לו הסנדלר, ישב מר, "כל עוד הנר דולק אפשר לתקן" שמע רבי ישראל התיישב וחזר פעם אחר פעם על דברי הסנדלר כל עוד הנר דולק אפשר לתקן ולשוב אל השם יתברך.

אומרו בפיו. נתפלל עליו רבי אליעזר בן יעקב (=ביקש עליו רחמי שמים), וחזר כל תלמודו.

"ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך" (ל, יט)

בירושלים היתה משפחה ידועה, משפחת ברדקי. אבי המשפחה, רבי ישעיהו ברדקי, התגורר לפני 190 שנה בעיר קובנא שבאירופה. היו לו שני ילדים קטנים, שלוימ'ה בן ה-8, ולאה'לה בת ה-7. ביום בהיר אחד, החליטו הרב והרבנית לעלות לא"י. רבים רצו לעלות לארץ ישראל, החפץ חיים, הגאון מוילנא ועוד רבנים גדולים וחשובים, אך לא כולם הצליחו לעשות זאת. ר' ישעיהו ברדקי החליט לעלות. אבל כיצד יחיו 4 נפשות במדבר השממה בארץ הקודש? אנשי ירושלים חיו אז בעירום ובחוסר כל.

"כי קרוב אליך הדבר מאד, בפוך ובלבבך לעשתו" (ל, יד)

אמר רבי שמואל בר רב נחמן: למה הדבר דומה? לבת מלך שלא היה אדם מכירה; והיה למלך אהוב אחד והיה נכנס למלך בכל שעה, והיתה בתו של המלך עומדת לפניו. אמר לו המלך (לאהובו): ראה האיך אני מחבב אותך! שאין בריה (=יצור נברא, אדם) מכיר את בתי - וזו עומדת לפניך. כך אמר הקדוש-ברוך-הוא לישראל: ראו מה אתם חביבים עלי! שאין בריה בפלטיין שלי (=בארמוני, בעולם שבראתי) מכיר את התורה - ולכם נתתיה, שנאמר: "כי קרוב אליך הדבר מאוד".

הרבנית הצדקנית עלתה עם כמה נשים נוספות באנייה, הגיעה לירושלים ברובע היהודי. היא שכרה חדרון קטן, שבקושי היה חייב במזוזה, אבל היתה מאושרת במציאה. היא שלחה מברק לבעלה והילדים: "ב"ה כבר יש דירה". בימים ההם ארכה הנסיעה מאירופה לא"י כארבע שבועות באנייה. כעבור חודש הגיע המברק לאירופה. "שמחת באומרים לי בית ה' נלך", האב והילדים המאושרים מחליטים על אתר לעלות לירושלים. האב הזמין שלושה כרטיסים לאוניה שעומדת לצאת בזמן הקרוב מאודסה לכיוון

"ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך"
שלא יהא לבך חלוק על המקום... (ספרי)
כשאתה נמצא במקום או במצב שמתחילה לא היית בוחר להיות בו, אל תתנגד למצב הזה, אלא תכנע לרצון ה', תסכים שהוא זה שהביא אותך לשם ורק הוא מבין למה אתה צריך לגלות את אלוקותו דווקא ממקום זה.
כי העצבות ואי ההסכמה באים רק ממשנה, שוודאי מי שהביא אותך לשם, יש לו חשבון וכוונה נגדך, אבל מי שאהבת ה' מוטבעת בו בכל לבבו, יסכים להיות באותו מקום, גם אם לא יבין מדוע הוא נמצא כאן, וגם אם לדעתו לא טוב לו כאן.
"ואהבת... בכל לבבך" הדרך להביע את האהבה שלך לבווא, היא על ידי שתתחבר למקום שבו הוא שם אותך, ולא יהיה ליבך חלוק על המקום...
(נקודות של אור - ספינקא)

ארץ ישראל. הוא מכר את כל המטלטלים, כדי שיהיה לו מעט כסף לקנות רהיטים וכל מה שצריך בארץ ישראל. וכך, עם טלית והתפילין, עם הש"ס הקטן שהיה איתו, עלה לאוניה עם שלוימ'ה ולאה'לה הקטנים.

באוניה נסעו עוד 11 יהודים, סה"כ 14 נוסעים. בכל ספסל יושבים 7 אנשים. ממלאים את תא המטען בצידה, אוכל לשבוע ימים, ויוצאים לדרך. בכל שבוע עוגנת האוניה במדינה אחרת, שם אוגרים מזון לשבוע נוסף. במשך שבועיים וחצי שטה לה האנייה על מי מנוחות, אך בעודם בלב ים, רגש עליהם הים, התחילה רוח סערה, והאנייה החלה להיטלטל

קרוב אליך (דבר-תורה)? בזמן שבפוך ובלבבך לעשותו (=כשאתה עושה את מצוות התורה בכוונה טהורה ובלב שלם, ואינך נוהג בקיום מצוות "אחד בפה ואחד בלב").
"כי חיים הם למוצאיהם" (משלי ד, כב) - למי שמוציאם מפיו (=שמשמיע בפה כל מה שלומד, ואינו מסתפק בהרהור שבלב).
מעשה בתלמיד אחד של רבי אליעזר בן יעקב, שהיה ממהר בכל תלמודו בשעה אחת (=היה חוזר במהירות על כל מה שלמד, על-ידי הרהור שבלב. ויש הגורסים כאן: "שהיה מהרהר בכל תלמודו"). פעם אחת חלה (התלמיד), ושכח את כל תלמודו. מי גרם לו (לשכוח את תלמודו)? על-ידי שלא היה

לעי"נ
הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת נצבים

ילדתו הקטנה צועקת 'אבא' בכל כוחה, והיא כאילו אומרת לו: 'איך אתה זורק אותי?? הרי אני ביתך היחידה!' לפתע, כוחות איתנים ניטעו בו, והוא הרגיש כמו ברייה חדשה, התעטף עם כוחות נפש ועם כוחות גוף חדשים, והוא צועק לה: "לאה'לה, תחזיקי חזק בשתי ידיים, אני לא אעזוב אותך כאן!!!". לאדם יש כוחות נסתרים, שמופיעים פתאום גם כשהוא כבר מותש לחלוטין. ר' ישעי'לה מתחיל לשחות עם כוחות של אריה, והילדה ממשיכה להישען על כתפו של אבא.

כעבור עשר דקות, הם מבחינים באי המצוי במרחק של ק"מ מהם. אור בקצה המנהרה. על האי תנועה ערה, אנשים הולכים, יש חיים. הוא ממשיך לשחות ביתר שאת וביתר עוז עד שמגיע לחוף. הילדים ירדו ממנו והוא צנח ונרדם על החול בתשישות. הילדים היו מאושרים: "שהחיינו וקיימנו, ניצלנו ממוות, מטביעה מיידית, הקב"ה הצילנו והגענו לחוף מבטחים!"

כעבור שעה מנסה שלוימ'לה להעיר את אבא, אך אבא לא מתעורר. "אבא, קום התעורר!" אין קול ואין עונה. חששות כבדים ממלאים את ליבם של הילדים, מי יודע אולי אבא שרד רק כדי להצילם וכעת החזיר את נשמתו?? הילדים לא מוותרים, לאה'לה מושכת ביד אחת ושלוימ'לה מושך ביד השניה ושניהם מנערים את אבא, ואז, סופסוף הוא פוקח את עיניו, ומרגיע את הילדים המבוהלים: "אל דאגה, אני חי, אני פשוט מותש לגמרי, הכל בסדר, תנו לי לישון עוד קצת ואז אקום ונמשיך הלאה בדרכנו!" הוא לא הספיק לסיים את דבריו, כשלאה'לה הקטנה קפצה עליו וחיבקה אותו בכל חום ליבה: "אבא תודה רבה לך, הצלת אותי".

הסתכל אבא לתוך עיניה ואמר: "לאה'לה שלי, לא אני הצלת אותך, את הצלת את עצמך! בצעקה האדירה שלך 'אבא!' פעלת למען הצלתך, אם חלילה לא היית צועקת כך, כבר הייתי אומר אחרייך קדיש...". ר' ישעי'לה ברדקי הגיע לירושלים עם שני ילדיו, והמשפחה התאחדה עם האם. כל אנשי העיר העתיקה יצאו לקבל את בשמחה ובהתרגשות את פניו של ר' ישעיהו ברדקי, תלמידו של ר' חיים וולוז'ין. בדרשתו, שמסר בחורבת רבי יהודה החסיד, עמד ר' ישעי'לה וסיפר את הסיפור שארע לו: "...ראיתי שלא היה לי כח, וכבר עמדתי להשליך את ביתי היקרה לים, ולפתע הילדה הקטנה נתנה צעקה אדירה: 'אבא! וזה נתן לי כוחות חדשים, אינני יודע מאיפה הם הגיעו..."

המשיך ר' ישעי'לה בדרשתו: "בנים אתם לה' אלוקיכם", אנחנו בנים של בורא עולם, למדנו מפרשת האזינו: "צור ילדך תשי", הקב"ה כביכול מותש, אומר רש"י, אנחנו לא יכולים להגיד כאלה מילים, אין לו כח מעוונותיהם של ישראל, אבל יהודי צועק: 'אבא!! אבינו מלכנו!!'. "תנו עוז לאלוקים" אנחנו יכולים לתת לה' כח, עוז, "בנים אתם לה' אלוקיכם" בן יכול לתת לאביו כח. יעזור הקב"ה שנזכור תמיד את הכתובת של- "אבא!" וה' ישמע שוועתינו. (הרב ישראל מאיר שושן שליט"א - דרשו)

ולהזרק בין הגלים הגבוהים. הרוחות מתחזקות, האנייה נזרקת מגל לגל והנוסעים המבועתים צועקים "שמע ישראל", ו"ממעמקים קראתיך ה'", ממעמקי הים, בכיית נוראות.

ר' ישעי'לה וכל 13 היהודים איתו בוכים וזועקים לה'. האנייה לא החזיקה מעמד והחלה להתפרק, סדקים הופיעו בקרקעיתה, ולבסוף, מעוצמת הטלטה נשברה כליל. הזקנים שבהם קפצו לים מתוך זעקת "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", ועד היום לא נודע מקום קבורתם. ר' ישעי'לה נותר בלב ים עם שני ילדים קטנים ורוועדים. אמנם הוא לא היה אדם צעיר, כבן 50 היה אז, אך ידע לשחות. לאה'לה תפסה בכתפו השמאלית, ושלוימ'לה תפס בכתפו הימנית, וכך כשהוא משמש כקרש הצלה עבור ילדיו, התחיל לשחות, בתקווה להגיע לחוף מבטחים כלשהו. לאחר 20 דקות של שחיה מאומצת שכזו, הוא החל להרגיש את העייפות, ולאחר חצי שעה כבר חש שאינו מסוגל יותר לשחות, והוא עומד חלילה לצלול למצולות ביחד עם שני ילדיו.

מה עושים?? הוא עומד לטבוע בים. אך אז הוא מתחזק ומחליט, 'אמנם במצב הזה אין לי אפשרות לשרוד, אבל אם אחד הילדים יעזוב אותי וישאר רק ילד אחד על הגב, אולי יש תקווה שאציל שתי נפשות, את עצמי ואת הילד הנותר'. ילד אחד יהיה מוכרח להישאר בים. כמה רוצה היה להחליף את המצב, שהוא, האב, ישאר בים, ושני הילדים ישארו לחיות, אבל אין ברירה, הוא חייב להישאר בחיים, הרי רק הוא יודע לשחות.

הוא מתחיל לחשוב את מי מהילדים ישאיר במים, מי ה'רודף' ומי ה'נרדף'? ומליבו עולה תחינה אילמת: "ריבוננו של עולם, מה אעשה? אני צריך סנהדרין שידונו בניני נפשות, להכריע את מי להציל ואת מי לא להציל...". תוך כדי שחיה, עולה במוחו גמרא מפורשת במסכת הוריות דף י"ג עמוד ב': אם אדם הולך על שפת הנהר ושניים עומדים לטבוע- ראובן ושמעון, אם יציל את ראובן- שמעון יטבע, אם יציל את שמעון- ראובן יטבע, את מי מצילים קודם? ישנם דיני קדימה: מי שביקש ראשון, כהן קודם ללוי, לוי קודם לישראל.

ר' ישעי'לה שוחה בכוחותיו האחרונים, ואומר לעצמו: "אוי, כתוב במשנה שהאיש קודם לאישה, האיש חייב בתפילין ובמצוות שנשים פטורות, הוא קודם בהצלה", ובעוד המילים הללו על שפתיו, הבינה לאה'לה הקטנה כי נגזר דינה ופרצה בבכי מר: "אבא! אני מקבלת עלי דין שמים, אבל לפני שאתה זורק אותי למים, תגיד איתי קריאת שמע וידויו!"

ילדה קטנה וטהורה - על מה יש לה להתוודות? אבל אבא אומר איתה וידו מילה במילה וקריאת שמע, וכשהוא מסיים הוא נושק לה נשיקת פרידה ומבקש ממנה ברכות לרדת מכתפו השמאלית. הילדה מורידה יד אחת למים, אבל קשה לה להיפרד מארץ החיים, והיד השנייה עונדה תפוסה על כתפו של אבא, וככה כשהיא תלויה בין שמים למים ומבינה את מר גורלה, היא זועקת לפתע, בכל כוחה, זעקה גדולה ונוראה: "א-ב-אאאא!!!"

א-ב-אאאא!!! ר' ישעי'לה שומע את הצעקה הנוראה, וכולו צמרמורת, כאילו קיבל מכת חשמל בכל הגוף,

כתיבה וחתימה טובה

לקבלה במייל: LikutimNiflaim@gmail.com